

НАСТУП

№4

КВІПЕНЬ 2001

ВІДНОВЛЕННЯ НАСТУПУ

Нове століття, нове тисячоліття...

А все решта залишилось абсолютно незмінним, хоча це багатьох не влаштовує на словах, а на ділі все стоїть майже нерухомо. Цим і зумовлене ВІДНОВЛЕННЯ НАСТУПУ, який виходив у світ в 1997-98рр.. І цього разу, переконані, Наступ не зупиниться, а буде тривати до остаточної Перемоги!

Журнал розрахований на дуже вузьке коло читачів. Рекомендується всім хто незадоволений життям в рамках, які встановила система, та не боїться діяти, і просто всім хто думає, а також працівникам відповідних спецслужб.

Тираж по можливості буде максимальний.

Редколегія, - А.Левус і В.Купчик, - абсолютно безвідповідальна.

Надсилайте відгуки, матеріали: e-mail: nastup@ukr.net

Відвідайте сайт www.lviv1488.h1.ru

Естетика Прагматизму

Жонглюючи тривіальними політологічними категоріями завжди перебуваєш у небезпеці потрапити у смислову пастку. "Права", "ліва", "центриська". Ці поняття вже нічого не характеризують. За умов захарашення політичного простору холдінговими, чи відверто провокаторськими структурами говорити про ідеологічну диференціацію опонентів є безглуздо. Теорія "війна всіх проти всіх" отримала своє політичне оформлення. Йде боротьба на рівні стратегій, а не ідеологій.

Ідеологеми, маємо тут на увазі класичні вкрай формалізовані, схоластичні схеми, завжди відігравали роль панцира для слабких істот. Матриця політичних забобон спрощує існування. І лише небагатьом вдається перебувати в стані постійного пошуку, в екстремумі.

Кризові політичні ситуації завжди були таким собі лакмусовим папірцем, тепер одразу видно хто є хто. Повітря стає набагато чистішим, як перед грозою. Хоча не кожні легені його витримують. В такі ж моменти тільки вкрай охоплені маразмом чи "в дошку" куплені, перелякані, угруповання збираються подискутувати на предмет ідеології. Крім того справа в постмодерні, маємо на увазі не розрекламований декадентський напрям, а постмодерн як характеристику дійсності. Вичерпність модернових політичних форм і сутностей вражає. Втім, природа не зносить порожнечі.

Екстремальні обставини, як не дивно, актуалізують такі, здавалось би, забуті, банальні поняття як "громадянська відвага", "честь", "здоровий патріотизм". Вони стають визначальними ідифікаційними ввідними, витісняючи кабінетні, мертвонароджені теорії. Активізація "вулиці", тобто масових акцій громадянського протесту дає надію, що з відчуженими суспільними формами буде покінчено. Революція є єдино правдивим актом народного волевиявлення. Нарешті зруйновано божка стабільності, в жертву якому принесено не один десяток шансів на гідне життя наших людей. Що б там не казали толстовці, але конфлікти все-таки мають певну терапевтичну дію.

Саме в такий момент, згідно з логікою подій (якщо в цьому є хоч якась логіка) на обрії повинна з'явитись концептуально нова суспільна сила. Яка відкинувши як "ліві" так і "праві" табу та орієнтуючись на фундаментальні національні пріоритети та згадувані етичні характеристики, піде шляхом прагматизму та суспільної динаміки. Контури нової стратегії визначає сам час:

- реальне, бажано пряме, народовладдя в устрої
- ефективність, екологічна безпечність, поліукладність в економіці
- активний україноцентризм в геополітиці
- національна самобутність в культурі
- автентичність та солідаризм в суспільних зв'язках

Прогалини теорії, заповнить прагматична практика. Джеймс вчить нас оцінювати подію чи явище з точки зору ефекту і результату не вдаючись до концентрації уваги на методи та причини вчинку. В цьому є щось від античності. І ще, прагматизм сягнувши екстремуму набуває привабливих рис естетичної категорії.

А.Левус

Березень 2001...

Вперше за десятиліття незалежності України в країні склалась передреволюційна ситуація, і одразу ж виявилось, що є тільки одиниці таких які здійснюватимуть Революцію. Складається враження, що попри те, що майже все населення незадоволене і постійно нарікає на все і вся, реально ніхто не береться, не те щоби змінювати щось, але й бояться будь-яких змін, живучи за принципом "лиш би не гірше".

Дехто з "опозиціонерів" злякався власних дій 9 березня, що все навкруги і навіть свою власну тінь тепер називає провокацією, ще дехто з "опозиціонерів" боїться Революції більше ніж репресій з боку режиму і займається "розкрученням" власної персони перед черговими виборами, хоча всі і так знають, режим вже перед виборами визначить їхній результат. Нічого, буде ще один привід на "попереджувальний страйк" (101 китайське попередження) з "проханням" до влади не фальсифікувати результати виборів. Ще багато "поміrkованих опозиціонерів" об'єднавшись під абстрактною і мало зрозумілою вимогою "Правди!" запам'ятались дитячими майже істериками і обуреннями до міліції "За що?" і намаганням під час студентського "страйку" провести через центр по вузьких львівських тротуарах 5000 студентів боячись образити "набагато кращої від київської львівську міліцію". Незважаючи на все це в Україні є люди які прагнуть змін і будуть діяти.

Події вже 10 березня могли б розвиватись за зразком Москви 1993 року, але більшість опозиції спасувало, а буйна меншість перебувала в київських райвідділах. І тепер залишилися два варіанти розвитку, які умовно можна охарактеризувати як "білоруський" і "румунський". Про "югославський" варіант про який мріє "опозиція", не може бути й мови через якісні характеристики самої ж "опозиції". Та й наш "гарант" навпроти Мілошевича виглядає як звичайний злодюжка в особливо великих розмірах.

Не важливо чи події 9 березня були провокацією з сторони влади, СБУ, УНСО, чи можливо ФСБ, ГРУ, ЦРУ чи ще будь кого, чи це був спонтанний вибух негативних і агресивних емоцій народу в сторону влади. Це сталося, бо рано чи пізно все одно сталося би. Напалм і сльозогінний газ входять в побутове сьогоднішнє. Дух барикад, дух війни в натовпі поширюється в суспільстві, наближаючи до втілення в життя формули - провокація, репресії, революція.

В.Купчик

БАРОН ЮЛІУС ЕВОЛА

Що страшніше, ніж бути приреченим на вічне блукання у темряві? Що огидніше, ніж власна безпорадність, яка тхне суїцидом? Ми забрели в найбільш похмурі і непевне місце лабіринту нашої історії, і марні спроби малою кров'ю врятуватися від чудовиська-Мінотавра. Не допоможе ні рятівна нитка Заходу чи Сходу, ні метод спроб та помилок, - їх нам вже ніхто не простить. Збиваємося у перелякані отари, і чим більші отари - тим більшою є паніка, тим даремніше розчиняється крапля твого Я у брудному казані натовпу.

Раком нашої ментальності є посередність, метастази якої охопили суспільство настільки тотально, що тіло легше вбити ніж лікувати. І якщо ми вчасно не спекаємося цієї хвороби, то її успадкують й наші діти. Тож чи не краще оскопоти себе, ніж плодити на світ зомбі, чії імена по смерті залишатимуться лише на надгробках?

А може хтось почує наші кволі стогони і прийде та порятує нас? Може з'явиться ще якийсь «данко» і вирве власне серце із тісної клітки грудей, щоб воно хоч на годину замаякувало у нашому болоті, і ми вийдемо? Може від жару його серця «у що годину стане всім тепліше»? А може це зробиш ти? Чи серце твоє згасне тільки від однієї такої думки? Здається, зігріти по справжньому може лише вогонь у Власному серці! Та поки не спалахнула пожежа, ми покійно пасемся і жириємо на догоду Панові!

Ось так знекровлена віками духовність ледь жевріє у дистрофічному тілі "цивілізації", що зі всіма своїми досягненнями схожа навіть не на тіло, а на суцільний протез. Під панциром показного гонору та пихи ховається безформна, безхребетна, безплідна субстанція...

І ця проблема - не в лише українською. Це швидше пан європейська проблема: відсутність у суспільстві динамічних і "буйних" людей (їх придушують "демократичні" закони, заквашені на капітулянсько-жидівській ідеології покори та смирення); відсутність фігури планетарного масштабу, героя-напівбога, прометея що здатен кинути виклик, і про якого співатимуть пісні, і якого наслідуватимуть наші діти (бо ж не батьків приборканих їм наслідувати); проблема у відсутності ХАРИЗМАТИЧНОГО лідера, месії, чий погляд розтинає темряву і роз'їдає камінь, на якого моляться, за кого мільйони рвуться до бою і за за щастя мають померти по Його поклику, під Його прапором, з Його іменем на вустах.

Людство пам'ятає багато таких героїв, в котрих домінуючим був саме той ген, що відрізняє нас від тварин; котрі метеорами навпіл роздирали небо в часи найпохмурішого мракобісся і виводили з амнезії тих, кого ще не розчавив важкий хрест безнадії...

Чезаре Андреа Юліус Евола: одна з найяскравіших постатей ХХ століття, людина-міф, людина-Дух, спалах зірки на каламутному небосхилі

дотліваючої “цивілізації”. Його ім’я для когось незручне, а для когось - священне, його доля - показовий приклад Гайдеггерівського “буття без укривання в максимально ризикованому ризику”. Він зневажав бар’єри і руйнував кордони, витоптуючи нові стежки туди, куди не пускали Європу ланцюги духовних і моральних табу. Саме тому феномен Еволи мов яскраве світло змушує роздратовано відвертатись одних, а інших - шанобливо схилити голову. І незалежно від того як ми сприйматимемо його далеко не всім зрозумілу місію, його Дух надовго переживе ту епоху, проти чаду і збочень якої він виступав. Бо він завжди був сильним і чесним, і стояв вище від плоских понять Добра і Зла...

Неможливо кількома словами змалювати цю постать, котра у філософії Заходу є світилом першої зоряної величини найдинамічнішого в історичному та соціальному аспектах століття.

Життя і творчість Еволи на перший погляд повна протиріч, але весь шлях розвитку цієї особистості є дуже послідовним і закономірним.

***

(за матеріалами вітчизняних та зарубіжних видань)

Нашадок давнього аристократичного роду Гевелар, барон Юліус Евола народився 15 травня 1898 року в Римі. Відчуженість від навколишніх реалій і, одночасно, зацікавлення трансцендентними сферами поступово формували у Юного Еволи заперечення тогочасної західної традиції, заперечення сумнівних матеріалістичних і духовних цінностей буржуазної Європи. Це неминуче привело його до радикального нігілізму. Анархічна творчість Еволи того періоду цілком відповідала його настроям: він активно займається модерністським живописом, один з перших представляє італійську школу футуризму, а згодом дадаїзму. Евола завжди цікавиться езотерикою, як східною так і західною; вивчає праці європейських філософів, особливо виділяючи Ніцше. Завдяки цьому формується його власна життєва позиція “відокремленої людини”. Та його активне творче начало не дозволяє йому пасивно зупинитися на глибокому незадоволенні навколишнім світом. Евола паралельно шукає способи змінити цей світ, протиставляючи західному занепаду сакральний світ традиції. Всі крапки над «і» розставило знайомство Еволи з працями Рене Генона, що остаточно підтвердило вірність напрямків пошуку і сформувало його “традиціоналізм”. Все це сприяло становленню його як консервативного революціонера.

Саме з цієї позиції Евола намагався вплинути на італійський фашизм, у чому досяг суттєвих успіхів. Мусоліні визнав його працю “*Sintesi di dottrina della razza*” офіційною расовою доктриною фашизму.

Евола гордував демократією і критикував довоєнний італійський фашизм та німецький нацизм “зправа” за те, що вони занадто апелювали до

мас, і пішли на надто багато компромісів заради досягнення влади. Нонконформізм Еволи та його вірність ідеалам традиції заважали багатьом прагматичним крокам фашистського режиму Італії. Тому фундаментальна праця Юліуса Еволи «Язичницький імперіалізм», що є втіленням політичного проекту Консервативної революції в традиціоналістичному ракурсі, не здобула гідної оцінки у нього на батьківщині, на відміну від Німеччини та Франції. Велику популярність «Язичницького імперіалізму» в цих країнах можна пояснити тісною співпрацею Еволи з німецькими консервативними революціонерами, яким ця книга була близькою по духу, та з французькими традиціоналістами, а також із самим Рене Геконем. Евола перекладає на італійську мову працю Генона «Криза сучасного світу», інші книги та статті. Згодом, в 1934 році він пише книгу свого життя «Повстання проти сучасного світ», де викладаються принципи традиціоналістської консервативної революції. Дуже цікавою є теорія Еволи про причини «інволюції» Заходу, що висвітлюється в «Язичницькому імперіалізмі». Цей процес, на його думку, спричинений переходом влади від вищих каст до найнижчих, “кастовою деградацією” суспільства. Так, після занепаду первісно-найвищої касті божественних вождів, котрі єднали в собі два начала: могутність королів і жерців, - влада перейшла до нижчої касті - войовничої знаті. До неї належали володарі, що були лише військово-політичними вождями, але втратили владу духовну. Це згодом привело до катастрофи - падіння аристократії і лицарства, деградації великих європейських монархій. Влада перейшла до капіталістичних олігархій: третьої касті міщан і торговців. Замість могутнього принципу вірності і честі з’являється вчення про “колективну угоду”. Гроші стають головним посередником, і той, хто зможе заволодіти ними та збільшити максимально їх кількість (капітал) - отримує доступ до влади. Лихварство виповзає з жидівських гетто. Золото, гроші і засоби для життя стали важливішими за саме життя. І вони перетворили життя на свій засіб.

Криза міщанського суспільства, пролетарське повстання проти капіталізму, організація мас в колективну і механізовану істоту провіщають майбутню третю катастрофу, коли влада може перейти до останньої, найнижчої касті - рабів. І якщо надлюдська Духовність і Слава були характерними для першого, “сонячного” періоду; честь та вірність - для періоду правління воїнів, а гроші - періоду панування торгашів та жидів, то раби, прийшовши до влади, встановлюють свій рабський закон: праця піднесена до рівня релігії.

І той, хто відчуває, що це кінець життя і початок панування грубих законів матерії, тріумф безликого фатуму, той відчуває також, що залишився лише один засіб: розбити семітське ярмо грошей, перебороти закон взаємної залежності, відродити героїзм, і той зміст метафізичної

реальності, якому все сьогодні протирічить, але який ми наперекір всьому вперто відстоюємо.

Евола пише декілька книг, присвячених расовій проблемі. Він критикує теорію італійського та німецького БІОЛОГІЧНОГО расизму. Поняття "жидівський дух" і "жидівська кров" не є тотожними в Еволи. На рубежі XIX-XX ст. термін "жидівство" мав швидше соціально-політичний та соціально-економічний відтінок, ніж національну чи релігійну належність. Евола проповідував "расизм духу", бо саме духовні цінності є визначальними в терміні "арійство". Хоча вони й передаються по крові. Бо, приміром, скандинавів менш за все можна вважати духовними арійцями, котрі усвідомлювали б вищі цінності арійської традиції, хоча біологічно вони є зразком білої раси.

В 60-х рр.. Еволю, який ніколи не був членом будь-якої партії, уряд намагався притягти до суду за те, що він зберіг свій світогляд, що суперечив законам повоєнної "демократизованої" Європи. В суді Евола закликав посадити поруч із собою на ладу підсудних Платона, Данте, Бісмарка та інших філософів і політиків, котрі висловлювалися за ієрархію та нерівність, проти демократії. Тому суд утримався від осудження інакодумства і Юліус Евола був повністю виправданий...

Віталій Нестерчук

Занепад Європи

Сучасна "цивілізація" Заходу потребує кардинального перетворення, без якого вона рано чи пізно приречена на загибель.

Ця "цивілізація" спотворила будь-який розумний порядок речей.

Вона перетворилась в царство кількості, матерії, грошей, машин, в якому немає більше повітря, свободи, світла.

Захід забув про сенс наказу і покори.

Він забув про сенс дії і роздумів.

Він забув про сенс ієрархії, величі духу, людських богів.

Він більше не знає природу. Природа для західних людей перестала бути живим тілом з символів, богів і ритуалів – сяючим Космосом, в якому, як "царство в царстві", вільно рухається людина: вона стала каламутною, роковою поверхнею, і її таємниці недолугі науки намагаються обійти за допомогою своїх убогих законів та убогих гіпотез.

Захід більше не знає мудрості: він більше не знає шляхетного мовчання тих, котрі переступили через самих себе, не знає абсолютного спокою тих, "котрі бачать", не знає "сонячної" реальності тих, в яких відродилась ідея крові, життя, могутності. Місце мудрості зайняла риторика "філософії" і "культури", світ професорів, журналістів, спортсменів – схема, програма, лозунг. Її місце зайняла сентиментальна, релігійна, гуманістична погань і

плеяда збуджених базикалів, які сп'яніло прославляють "встановлення" і "практику", тому що бояться мовчання і роздумування.

Захід більше не знає Держави. Держава як цінність, як Імперія, як синтез духовного і королівського, як шлях до "надсвіту", яким вона була у всіх великих культурах стародавнього світу – від Китаю до Єгипту, від Ірану до Риму, до Священної Римської Імперії Германських Націй – потонуло в міщанській убогості суспільства рабів і торговців.

Що таке війна, війна з власної волі, як вища цінність (чи то в перемозі чи то в поразці), як священний шлях духовної реалізації; чому доступ в небесний дім Одіна, Валхалла, відкритий героям, загинувшим на полі бою, чому в Ісламі "священна війна" (джихад) є синонімом "божественного шляху"; чому в арійській Індії воїн завжди уподібнюється аскету, і чому в класичній давності він символізував собою *mors triumphalis* (перемогу через смерть) – що значить така війна, не знають більше боягузливі європейські "активісти". Вони не знають більше воїнів, вони знають тільки солдатів, і вистачає невеликої сутички, щоб навести на них жах і викликати в них потік гуманістичної, пацифістичної і сентиментальної риторики.

Європа втратила свою простоту, вона втратила центр своєї діяльності, вона втратила своє життя. Демократична хвороба і семітська отрута просякли в неї до самого коріння, - вона всюди: в праві, в науці, в мисленні. Вождів – створінь, які висунулись не в наслідок насилля, не із користоловства, не як спритні пригнічувачі рабів, а в силу своїх безсумнівних трансцендентних життєвих гідностей, - майже не залишилось. Європа зараз – це величезне шарлатанське місиво, яке зшулюється і трясеться від страху, про яке ніхто не сміє заявити відкрито, з грошима замість крові, з машинами і фабриками замість плоті і з газетами замість мозку – ефемерне тіло, яке нервово кидається з сторони в сторону, рухається від впливом сумнівних і невідомих сил, які перетворюють в порошок кожного, хто насмівився йому протистояти або хоча б намагався ухилитись від їхнього впливу.

Все це – плоди прославленої західної "цивілізації". Все це – прославлені результати забобонної віри в "прогрес", яка суперечить римській королівській владі, суперечить дорійській Елладі, суперечить всім іншим формам великої арійської традиції.

І все сильніше стискаються лещата навколо тих не багатьох, які здатні на велику обридливий і велике піднесення.

Юліус Евола

Фронт Національного Визволення Корсики

Заснований в 1976 році. Організація базується на півночі країни. Мета діяльності – юридичне визнання корсиканського народу та відокремлення від Франції.

Методи боротьби: організація вибухів та озброєних нападів. Об'єкт терору – мешканці острова некорсиканського походження, а також поліцейські та фінансові установи Франції.

В пік діяльності організації – 1980 рік, коли лише на теренах Корсики Фронт організував 375 вибухів. Після приходу до влади Франсуа Міттерана, терористи призупинили війну, але з часом, незадоволені діями останнього, відновили наступ. В 1982 році активність Фронту зростає, в 1983 році корсиканці провели ряд атак на території метрополії. З 1988 по 1998 рр. було знищено три тисячі осіб. Лише з січня по квітень 1996 року вбито 50 осіб. Каса організації поповнюється експропріаціями та рекетом. Лідери Фронту – П'єр Лоренца (помер), Ренуччо, Шарль П'єрі (ідеолог руху, загинув від вибуху бомби в Бастії 2.07.96). Терористичними акціями займається озброєне крило Фронту – “Кунколта націоналісте”.

Окрім Фронту Національного Визволення Корсики на острові існують, ще декілька сепаратистських організацій. Політична конкуренція іноді виливається в сутички, посилені традиціями кровної помсти. З 1995 по 1998 рік у міжособних сутичках загинуло 15 бойовиків.

Однак, Фронт залишається провідною визвольною організацією Корсики. Останній сплеск активності Фронту припадає на січень 1996 року, поліцією було знешкоджено 26 бомб, хоча декілька з них вибухнуло. Нещодавно представникам Фронту було дано ряд прес-конференцій на яких вони повідомили громадськість про активізацію збройної боротьби.

Львівські skinheads: боротьба триває.

We must secure the existence of our people and a future for white children.

D.Lane

Останнім часом Європа є об'єктом масової кольорової навали. Цей натиск активно стримують білі, патріотичні, сили. На вістрі цієї боротьби перебуває молодіжний радикальний рух skinheads. Більш ніж 30 років свого існування рух skinheads набув рис як і політичного напрямку, так і прикмет окремої субкультури. Відповідно сформувалась своя атрибутика, стиль одягу і музика.

В цьому номері нашого журналу публікуємо розмову з лідером львівської skinhead-групи “Nachtigall”, в якій буде розглянуто як і політичний так і музичний аспект руху.

Розкажи, будь ласка, про історію виникнення руху українських skinheads у Львові.

Skinheads рух у Львові виник 5 років тому, в Україні він виник близько 10 років тому. За цей час він пережив багато злетів та падінь. Рік тому сформувалась перша у Львові музична skinheads-група “Nachtigall”. Ми починали з нуля. Жоден з нас не є професійним музикантом.

Доводилось вчитись володіти інструментами. Але бажання перемогло і за рік існування в нас є певні успіхи. Кінцевий склад групи сформувався взимку 1999 року. З квітня 2000 ми розпочали репетиційну роботу. Нам дуже допомогла організація “Патріот України”, яка люб'язно надала нам приміщення.

В жовтні 2000р. ми виступали в Києві з київськими групами “Сокира Перуна” та “Whites load”. А в кінці січня 2001 відбувся перший у Галичині skinhead-концерт у клубі “Лялька”. В ньому брали участь: “Nachtigall”, “Сокира Перуна”, “Білий шквал”. Ми дещо не задоволені деякими нюансами в організації концерту, так і в наших виступах. Ми збираємось, найближчим часом, записувати демо-запис, в який буде входити вісім пісень.

В якому стилі грає Ваша група? Взагалі, охарактеризуй різницю між “правими” музичними стилями.

Музика skinheads базується на двох стилях Oi! або RAC (Rock Anti Communism). Існують також і важчі напрями WHITE POWER Black Metal і навіть Trasn.

Оскільки ми молода група, ми вирішили грати в стилі Oi!. Стиль виник в Англії в 70-80 рр. на базі класичного punk. Особливості Oi, - важкий вокал, чітка енергійна музика та “праві” тексти. Спочатку Oi грали панки, грали для скінів, наприклад “Fog skins”.

Половина наших пісень носить субкультурний характер, тобто в них ми відображаєм власне життя, проблеми та пригоди. Інша частина має чітко виражене політичне забарвлення. В політичних піснях ми маєм на меті донести людям нашу ідею. Авторство пісень переважно мос, а також нашого вокаліста.

В народі побутує думка, що скіни це звичайні хулігани, які нічим серйозним не переймаються.

Дійсно, багато хто думає, що ми нічого не робимо крім того, що час від часу когось б'єм. Справа в тому, що є багато ворожих сил які хочуть показувати нас в негативному світлі. Насправді в нас є чітка політична мета і більш-менш чіткі методи її досягнення. Ми відрізняємось від партій тим, що намагаємось досягти своєї мети вуличними методами. Одним з тих методів є музика. Музика є найкращим засобом донесення ідеї WHITE POWER до молоді.

Ми переконані, що необхідно не лише слухати чи робити “праву” музику, а також необхідно загартовуватись фізично та інтелектуально. Я вважаю, що людина яка має всі касети чи CD WHITE POWER груп та одягається “по формі”, більше нічого не робить не має права вважати себе справжнім skinhead'ом.

Сформулюй вашу політичну мету

Ми підтримуємо ідеологію WHITE POWER. Тобто ми за звільнення Європи і всього білого світу від ганебного впливу, розтліваючого білі культурні цінності, від сіоністського окупаційного режиму, який пропонує змішання рас і культур, наркоманію, статеві збочення та жидівський культ грошей.

Зараз ти маєш можливість звернутись до націонал-революційної молоді, що ти можеш їм побажати?

Молоді люди, не піддавайтесь на пастки пропаганди сіоністського окупаційного режиму, загартовуйте фізично та інтелектуально, слухайте нашу музику, тримайтеся "правого" напрямку, не давайте зробити себе рабами. Мало усвідомити проблеми, треба з ними боротись всіма можливими засобами. Спитайте себе чи хочете Ви танцювати під чужу сопілку, або хочетестати ковалем своєї долі та долі своїх дітей. Відвоюємо свої землі та повернемо назад владу білих. Боротьба триває!

WHITE PRIDE – WORLD WIDE

ПОЕЗІЇ

Дмитро Корчинський

Мир втомлює і душить мов тюрма.
Ми молимо своїх богів блюзнірських,
Щоб була війна,
Весна була. Ми встали на світанні
Побачити, що ніч пройшла остання,
Що далі буде світло, слава, сльози,
Свобода - смута, ми - її князі,
Нові вожді народу сотні в дві,
Провісники невідомої загрози
Ніким непередчутої біди.

Зо всіх бажань є насолода руйнувати,
А з іграшок - удавки та ножі.
Вимоги попередників прості:
Поцілити, помститись, повставати.

Ми тут, вони - у пеклі і між нами ностальгія,
А їхній скарб в книжковій шафі віднайшли:
Дві перемоги, катастрофи три,
Ще якась незрозуміла нам подія,
І барикада, котру довго захищали,
Чи навпаки нарешті здобули.

Прийміть Ісуса - ніжний голосок.
Шість років дівчинці. У кошику брошурки -
З яскравими картинками лискучі палітурки
Із лагідними левами, птахами і кінями,
І різнокольоровими людьми.
Баптистський вирій. Подаруй примірничок, дівча,
А я дам яблучко. Початок п'ятикнижжя!
Ти Єва. Я, ймовірно, сатана,
Змія біля Господнього підніжжя.
Архітипічна ситуація добра
І зла. І вибору зворотня перспектива
В каноні намальованих ікон.
Бог пан і хоче панського для сина.
Змія і дерево - культура заборон.
Едем в картинках, вірші, номери в дужках.
Дівча сміється з мене, яблуко в руках.
Не розуміє символів і значення ім'я.
Ісус наївний, мудрий я.
Ісус живий, мені ж недовго поведеться.
Я мудрствую, як цікає змія.
Дівча сміється.

ЖАЛОБНА ПІСНЯ

Три тисячі років триває війна.
Смерть першими ліпших ховає.
Хто вижив в бою, тих чекає тюрма.
Віднині невинних немає.

Ми впали в бою, ми були молоді.
Пометися за нас, ще живі вороги.
Ми зброю і честь заповіли тобі.
Гарячою кров'ю ти їх окропи.

На сорок день вип'єм, освятим ножі,
Освятим напалм, хай світліше горить.
Хай спалить міста, міністерства, суди.
Ще тисячі років тривати війні.

Організація профспілки

“Організований безпредел”, який процвітає в нашій(?) країні, дивним чином сприяє розвитку реального громадянського суспільства. Ні, ми маємо на увазі не ту нудну, мондіалістську, жуйку розпропаговану різними педагогами з фондів та центрів, а суспільство в якому громадянин змушений боротись проти нахабства адміністрацій та міністерств, боротись щоб вижити.

Однією з досить ефективних форм такої боротьби є профспілка. Цей інститут асоціюється з товстимордими профлідерами і бюрократичною тяганиною. Тут ми розглянемо стратегію і тактику створення реально незалежної організації робітників чи студентів спроможної до кінця відстоювати їхні права.

Будь-яка профспілка має виконувати такі функції: укладання колективної угоди в якій мають бути передбачені соціальні та юридичні вимоги, умови найму, переміщення та звільнення з роботи, вартість робочої сили тобто умови виплати зарплати з подальшою індексацією, техніка безпеки, гігієна праці та інше.

Кілька загальних порад:

- зорганізовану Вами профспілку зареєструйте в якійсь федерації профспілок, бажано в недержавній та опозиційній
- всі зв'язки та відносини в профспілці будуйте на рівні неформальних розмов та стосунків, так Ви уникнете бюрократизації
- залишайте на офіційній віддалі від себе адміністрацію підприємства
- організуйте ядро профспілки з осіб, які психологічно готові до будь-яких форм протесту
- не бійтесь

Юридична база для організації профспілок: Конвенція №87 Міжнародної Організації Праці “Про свободу асоціацій і захист права на організацію” (стр.2-10), і Кодекс законів про працю в Україні (ст.243, 265)

Перші кроки:

- проведіть стандартні установчі збори зі складанням протоколу, ухвалою про створення профспілки, обранням керівництва, контрольно-ревізійної комісії, обговоренням статуту, тощо
- кожен член нової спілки повинен вийти з державної профспілки
- повідомлення голови державної профспілки (обов'язково з вимогою розподілу профспілкового майна) та адміністрації (обов'язково з висуненням певних вимог)
- налагодіть зв'язок з засобами масової інформації
- переходьте у наступ

Жорж С.

Новий супротив

Сучасним світом керують посередники та посередності. Безособова диктатура неолібералізму не дає жодного шансу на самореалізацію яскравій особистості чи народній ініціативі. Національні та сексуальні більшості дискримінуються відповідними меншинами. “Єдино правильний” вимір людської активності – споживацький безумовно веде до повальної дебілізації соціуму. Як подолати цю духовну кризу, чим заповнити екзистенційний вакуум?

Ця, дещо хаотично окреслена, проблематика змушує замислитись над метою і шляхами опору Системі. Зрозуміло, що методи старих, здавалось би “правильних” рухів, є не ефективними та угодовськими. Бунт в рамках Системи лише зміцнює Систему, надаючи їй рис ілюзорної поліфонічності. Очевидно, що граючи за правилами Системи можна здобути лише приз глядацьких симпатій. Це нас не влаштовує.

Подолати тотальність Системи можливо лише через безпосередню тотальну революційну дію. Національна Революція зламає осточортілу машину суспільного відчуження і виведе нас з смислового хаосу. Вона – засіб і мета, альфа і омега. Перманентна Революція в культурі, громадському житті, в суспільних відносинах, на вулиці, і головне в свідомості нації – ось шлях нового, реального супротиву, переможний шлях.

А.Л.